

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΗΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμενουσίου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΟΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι δραχμαὶ 120. Ἐξωτερικῶν δραχ. 85. Τρίμηνη δραχ. 35.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γρόσια διατηρ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΡΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιώτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 9 Δεκεμβρίου 1939

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 2

Προσοχὴ: Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» γιὰ τὸ ἑσπεριτικὸ εἶναι δρ. 120.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ AL. BADIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

— Φαντάσου, ἐξακολούθησε, δι μέσα σὸ πορτοφόλι πού μου ἔδωσες ἦταν ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα καὶ δι αὐτὲς οἱ ἑκατὸ χιλιάδες δὲν ἦταν δικές μου, ἀλλὰ τοῦ ἐφοπιστοῦ μου. Ὡστε ἀν δὲν βρισκόσουν ἐσύ σὲ τόσο κατάλληλη στιγμή νὰ μου τίς δώσεις πίσω, ἐπειδὴ ὄλη ἡ περιουσία πού ἔχω δὲν θὰ ἔφθανε γιὰ νὰ συμπληρώσω οὔτε τὸ τέταρτο ἀπὸ τὸ ποσὸν αὐτό, δὲν μοῦ ἔμενε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τινάξω τὰ μωαλά μου στὸν ἀέρα.

— ὦ!

— Βιβαϊότατα. Μοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ, χωρὶς νὰ τὸ ξέρης. Λοιπὸν μὴν ντρέπεσαι, πές μου τί θέλεις, καὶ σοῦ δίνω τὸ λόγο μου δι θὰ τῶχης.

— Μὰ, κύριε πλοίαρχε, δὲν ἔκαμα τίποτε ἔκαμα εἰτι ἔπρεπε, νὰ κάνω καὶ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νά...

— Ἐλα δὲ τώρα, παιδί πράγμα θέλεις νὰ μὲ μάθης ἐμένα τί θὰ πῆ εὐγνωμοσύνη. Θὰ μοῦ κάνης τὴ χάρη νὰ μοῦ πῆς τώρα ἀμέσως σὲ τί μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω.

— Ἀλλά...

— Δὲν ἔχει ἀλλὰ καὶ ἑαλλά.

Ἐλα, λέγε γρήγορα τί θέλεις.

— Τίποτε δὲν θέλω. Ἄ, ἀλήθεια, ἔκανα μιὰ αἴτηση στὸ Νομάρχη νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα εἰσιτήριο δωρεάν γιὰ νὰ πάω στὴν Ἀλγερία μαζί μὲ τοὺς ἀδελφούς μου καὶ ἀφοῦ θέλετε νὰ μὲ ὑποστηρίξετε, θὰ σὰς παρακαλέσω

νὰ βάλετε καὶ σὲς τὴν υπογραφή σας στὴν αἴτησή μου γιὰ ἐγγυητής.

— Τι εἶναι αὐτὰ πού κάθεται καὶ μοῦ λές, παιδί μου; Καὶ τί θὰ κάνετε τρία παιδιά στὴν Ἀλγερία;

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἡ κουβέντα τοῦ Γιάννη μὲ τὸν πλοίαρχο κόπηκε, γιὰτι τρεῖς-τέσσερις ἀνθρώποι ἔτυχε νὰ περνοῦν ἀπὸ κεῖ καὶ εὐθὺς μόλις τὸν γνώρισαν ἀρχίσαν νὰ φωνάζουν:

— Σὺ ἐδῶ, Μάριε; Καὶ πὼς εἶ-

χο Γαστάλδη, πού εἶχαν καιρὸ νὰ τὸν ἴδωσαν καὶ μόλις τὸν ἀντίκρυσαν ἀρχίσαν νὰ τὸν φωνάζουν.

— Περιμένε με λίγο, εἶπε ὁ πλοίαρχος στὸ Γιάννη. Μιά στιγμή, νὰ καλημερίσω τοὺς φίλους μου καὶ ἔφτασα.

Ἦταν φανερό δι ὁ Μάριος Γαστάλδης ἦταν πολὺ γνωστός στὴν πόλη γιὰτι μόλις μπῆκε στὸ καφενεῖο ἀπ' ὄλες τίς γωνιὰς ἀκούστηκαν χαρμόσυνες φωνές τῶν φίλων του, «καλῶς ὄρισες!» πού τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὸ ταξίδι του. Ὅλοι φιλοτιμήθηκαν νὰ τὸν τρατάρουν, καὶ ἀν ὁ λαμπρὸς πλοίαρχος δεχόταν ἅλα τὰ κέρασματα, δὲν ἔ' ἀργούσε νὰ ἴδῃ τὰ τραπέζια νὰ χορεύουν.

Οἱ φίλοι του δὲν θὰ τὸν ἀφίταν νὰ φύγῃ ἀν δὲν τοὺς ἔδινε τὴν ὑπόσχεση πὼς θὰ ξαναρχόταν νὰ τοὺς βρῇ τὴν ὄρα τοῦ φαγητοῦ.

Στὸ πεζοδρόμιο ξαναβρῆκε τὸν Γιαννάκη πού τὸν περίμενε μαζί μὲ τὰ δύο του ἀδελφία.

— Κόντεψα νὰ πιστέψω πὼς δὲν θὰ ξαναβγαίνα ἀπὸ κεῖ μέσα! ἐφώναξε. Ἀλλά, τώρα νά, εἶμαι ὄλος δικός σου. Θὰ μοῦ διηγηθῆς ὄλες σου τίς ὑποθέσεις, σὰ σὲ φίλο πού θέλει νὰ σὲ βοηθήσῃ ὅσο περισσότερο μπορεῖ. Ἦ ἀς τὸ κάνουμε καλύτερα ἀλλοιῶς. Νάρθητε στὸ καράβι καὶ οἱ τρεῖς. Ἐκεῖ θὰ μπορέσουμε νὰ τὰ ποῦμε ἡσυχώτερα, ἐνῶ ἐδῶ δὲν θὰ βροῦμε οὔτε μιὰ στιγμή ἡσυχία.

— Στὸ καράβι; ρώτησε ὁ

Γιάννης;

— Ναι βέβαια! στὸ πλοῖο μου, τὸ μπρίκι τῆς «Μαρία-Γαβριέλλα» πού πετάει σὰ γλάρος καὶ δὲν σὲ πιάνει καθόλου ἡ θάλασσα δὲν εἶσαι μέσα.

Ὁ πλοίαρχος Γαστάλδης εἶχε δι-

— Ὡστε αὐτὸ βέβαια θὰ τρέχετε νὰ βρῆτε; ρώτησε ὁ Γιάννης. (Σελ. 5, στ. β')

σας; Πότε ἤρθες; Εἶσαι ἀπὸ μέρες;

— Ἐκανες καλὸ ταξίδι; ἔ; Καὶ ἡ «Μαρία Γαβριέλλα»;

Ἄγιο παρέκει, ἔξω ἀπὸ τὸ καφενεῖο, ἄλλα πάλι. Ἦταν μερικοὶ καπεταναῖοι, παλιοὶ φίλοι τοῦ πλοίαρχου;

κιο νά φοβάται πώς οι αναρίθμητοι γνωστοί του θά του έκαναν νέα έφοδο. Γιατί καθώς περνούσε από το χρηματιστήριο τόν περικύκλωσαν ένα πλήθος έμποροι, πράκτορες, τραπεζίτες, μεσίτες και διάφοροι άλλοι άνθρωποι του χρηματιστηρίου και της τράπεζας που του έκοιμαν όλοι θριαμβευτική όδοδοχή. Οι τρεις μικροί Καστέρα τά έχασαν και δέν ήθεραν τί νά κάνουν μέσα σ' όλην αυτή την φασαρία.

Μόνον σάν έφθασαν στην προκυμαία μπόρεσαν νά ανασάνουν κάπως έλεόθερα.

— Βλέπεις εκεί πέρα; είπε ο πλοίαρχος στέν Γιάννη. Ακριβώς ανάμεσα σ' αυτή την Αιγυπτιακή γολέττα και τό Αμερικάνικο μπρίκι ένα κομψό και όμορφο παραβάκι; Είναι ή «Μαρία Γαβριέλλα» που έχω την τιμή νά σοδ την συστήσω. Αλλά βλέπω τόν έφοπλιστή μου εκεί κάτω, νά αυτός είναι, ο κοντόχοντρος με τό ψάθινο καπέλλο. Καύμένα μου παιδιά, θά σάς κάνω πάλε νά περιμένετε λίγο. Βλέπετε χτές τό βράδυ μόνο μπήκαμε στό λιμάνι κι' έτσι δέν είδα ακόμα τόν έφοπλιστή μου, και με την αλήθεια έχουμε πολλά νά ποούμε, πάρα πολλά!

Τότερα πλησίασε τόν κοντόχοντρο άνθρωπο με τό ψάθινο καπέλλο λέγοντας:

— Ω! καλημέρα σας, κύριε Κασούτη. Είστε καλά; Με συγχωρείτε που δέν ήμουν στό πλοίο νά σάς όποδεχθώ. Νά ξέρατε τί τράβηξα στή Νομαρχία! Από τη βία μου μάλιστα νά τελειώσω μιάν ώρα αρχύτερα έπικθα κάτι που μου δόρχεται τρέλλα και νά τό συλλογίσουμαι. Αλλ' αυτό θά σάς τό διηγηθώ όστερώτερα. Μοδ επιτρέπεται μιá στιγμή νά πάω αυτά τά παιδάκια στό καράδι. Κι' έπειτά ειμαι σίς διαταγές σας.

Και αφήνοντας τόν κύριο Κασούτη ο πλοίαρχος ανέδηκε στην «Μαρία-Γαβριέλλα» μαζί με τρία παιδιά που κοιτάζαν δειλά γύρω τους.

— Θανάση, είπε ο πλοίαρχος σ' ένα ναύτη που κείνη τη στιγμή καθάρει τό θάλαμο. Πήγαινε νά φέρης από την αποθήκη παξιμάδια και γλυκό κρασί. Έτσι δέν θά βαρεθήςτε νά με περιμένετε. Δέν είναι αλήθεια, μικροί μου φίλοι; Καλήν αντίμωση λοιπόν.

Τότερα από λίγο ο Θανάσης γύρισε και με γελαστό πρόσωπο, έβαλε στό τραπέζι ένα καλάκι με παξιμάδια, ένα μπουκάλι με κρασί, ένα μπουκάλι νερό και ποτήρια.

Τά παξιμάδια ήσαν τόσο ώραια, που ο Φραγκίσκος, ο μικρότερος από

τους τρεις τους τά κοιτάζε όλο γλύκα. Αλλ' ο Γιάννης ο μεγαλύτερος απ' τά τρία αδελφια, τος ειπε νά περιμένη και ο κακομοιρούλης ο Φραγκίσκος, που πέθαινε απ' την πείνα, αναγκάστηκε νά τρώη μονάχα με τά μάτια τά τόσο όρεκτικά εκείνα παξιμάδια.

Ο Γιάννης έκοίταζε με προσοχή τά παράξενα πράγματα που στέλιζαν

Ο Γιάννης βγήκε με τ' αδελφια του (Σελ. 5, στ. γ)

τους τοίχους της καμπίνας του πλοίαρχου, δηλαδή τό μεγάλο ναυτικό τηλεσκόπιο, τό χρονόμετρο και τόν μεγάλο χάρτη του τοίχου με τις αναρίθμητες κόμπουωτές γραμμές του.

Αλλά περισσότερο απ' όλα τόν τράβηξε ένα μικρό όμορφο σκυλάκι με άσπρα κατσαρά μαλλιά που στην αρχή, μόλις είδε τά τρία μικρά αδελφια μαζεύτηκε κάτω από τό τραπέζι και άρχισε νά γρυλλίζει. Δέν άργησε όμως νά ήμερέψη, είτε γιατί τό καθήσούχασε ή φιλική έκφραση των παιδιών, είτε γιατί ήταν από φυσικό του ήμερο. Σέ λίγο μάλιστα όταν ο Γιάννης ξεβαρρέυτηκε και τό χάλδεψε, τος ανταπέδωσε κι' αυτό την φιλοφρόνηση και τος έγλυψε τό χέρι. Έτσι έγιναν φίλοι.

Τό σκυλάκι δέν ήταν όμως ο μόνος σάντροφος που είχε ο πλοίαρχος στή καμπίνα του. Υπήρχαν και άλλα δυό: Ένας ζωηρός πιθήκος και ένας θαυμάσιος παταγάλος.

Ο πιθήκος ήταν άστειότατος. Τόν είχαν δεμένο με μιá σιδερένια αλυσίδα και έτρωγε κάποιο φρούτο με τόσο σαβαρό όφος, που δέν μπορούσε κανείς νά μή σκάση στό γέλια βλέποντάς τον. Μέλο που φαινόταν τόσο δοσμένος στην σπουδαία αυτήν άσχαλία, έρχιχε κρυφές ματιές στον Μιχαλάκη, τόν δεύτερο απ' τά τρία αδελφια, που πήγε πιό κοντά για νά τόν δη καλύτερα. Με την γνωστή εκκίνησία που έχουν οι πιθήκοι μό-

λις είδε τόν περίεργο μικρό κοντά του, έσκυψε και γλήγορα - γλήγορα τος άρπαξε τό σκούφο του από την φούντα και τό έβαλε κοντά του σ' ένα σίγουρο μέρος πάνω στό γραφείο όπου καθόταν, κι' αφού έκανε ό,τι έκανε ξανάρχισε νά μασάη τό φρούτο του χωρίς νά προσέχη τόν δυστυχισμένο Μιχαλάκη.

Αυτός στην αρχή κατατρόμαξε από την άπροσδόκητη και άδικαιολόγητη αυτήν επίθεση (δέν ήταν δά και πολύ γενναίος ο Μιχαλάκης μας), κι' όστερα τόν έπιασε βαθειά μελαγχολία που με τό έτοι τό θέλω ο πιθήκος τος πήρε τό σκούφο του. Ο Γιάννης, μέλο που ήταν κι' αυτός πολύ μικρός και δέν έφθανε ως τό γραφείο, δοκίμασε νά πάρη πίσω τό σκούφο, αλλά ο πιθήκος αντίσταθηκε στην γενναία τούτη έφοδο, βγάζοντας τρομακτικά ζήρηρ. Ζήρηρ, σάν τόν κρότο ενός σκουριασμένου προγιού.

— Μπά! είπε τάχα άδιάφορα ο Γιάννης, ενώ έκανε κατά πίσω. Θά περιμένουμε νά έλθη ο κύριος πλοίαρχος και νά δης πώς τόν δίνεις πίσω τόν σκούφο.

Είναι αλήθεια πώς δέν μπορούσαν νά κάνουν κι' αλλιώς. Ο Μιχαλάκης ζάρωσε σέ μιá γωνιά της καμπίνας χωρίς νά βγάξη άχνα, αφού έρριξε μιá παραποιημένη ματιά στον φθονερό έχθρό του.

Και τότε άς έρθουμε στον παπαγάλο. Αυτός ήταν πραγματικά έξαισιος. Τό κεφάλι του ήταν κόκκινο σάν τό κεράσι, ή κοιλιά του και ή ουρά του είχαν ένα ζωηρό γαλάζιο χρώμα, ενώ τά φτερά του ήσαν καφετιά σκούρα και έμοιαζαν σάν βελουδένια.

(Ακολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΜΟΥ...

Θά μείνω απόψε έδώ... Με μαγνητίσει Της θάλασσας ή άπεραντωσύνη... Μιά καλωσύνη Με πλημμυρίζει... Μέσ' στην άπόλυτη ήρεμία Κάτω από τό γαλανό Ούρανό Που μου σταλάει Γλυκό φως Και μ' άγκαλιάζει Σάν άδερφός Μέσ' σάν χρωμάτων Την άρμονία Και τη μαγεία Τών άρωμάτων Μόνη, στό δειλινό τ' άχνό Πώς την ξεχιά Του κόσμου την καμία!

ΜΑΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΑ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η «ΑΔΕΛΦΗ»

Αγαπητοί μου,

Απ' όλα τά επαγγέλματα, τó πιό ευγενικό μου φαίνεται τό επάγγελμα της «αδελφής», της γυναίκας που περιποιείται στό νοσοκομεία τούς άρρώστους. Ο άρρωστος δέν έχει ανάγκη μόνο από περιποίηση; θέλει κι' ενθάρρυνση και παρηγοριά, και συντροφιά. Τά βρίσκει όλα στην καλή «αδελφή» που. Κι' οι καλιές ακόμα νοσοκόμες, που δέν είχαν πολλές γνώσεις, έκαναν τη δουλειά τους καλά, φτάνει που ήταν γυναίκες. Γιατί ή γυναίκα είναι γεννημένη για νά νοσηλεύη. Οι σημερινές όμως είναι τό ιδανικό, τό τέλειο. Κορίτσια από καλές οικογένειες, έχουν τελειώσει όλες τρία δάκτερα χρόνια, θεωρητικά και πρακτικά, τη δύσκολη τέχνη που θά έξασκήσουν. Ξέρουν σχεδόν όσα κι' ένας γιατρός. Και με τη μόρφωση, τη γνώση, συνδυάζουν την ευγένεια, τόν τρόπο, τη λεπιτότητα και προπάντων τη γυναικεία άφοσίωση κι' άυταπάρνηση. Γι' αυτό υπερέρχουν τόσο απ' τις καλιές. Όσοι δέν ξέρουν, τις περιφρονούν «νοσοκόμες» σάς λένε. Αλλά όσοι γνωρίζουν από κοντά αυτές τις «νοσοκόμες» τις τιμούν και τις θαυμάζουν.

Στόν Έρυσθρό Σταυρό τις έγνωρισα κι' έγώ. Δεκαπέντε ήμέρες και νύχτες ήμουν μαζί τους. Και μιá από τις πιό ώραιες, τις πιό συγκινητικές αναμνήσεις της ζωής μου θά είναι ή στοργική αυτή περιθαλψη που βρήκα από τις «αδελφές» μου... Κι' όσο συλλογίμαι πόσο τις έξασάνισα! Γιατί άμάθητος από νοσοκομείο κι' έχοντας από φυσικό μου μιá μεγάλη απέχθεια στό «γιατρικά», αντιστεκόμουν σ' ό,τι ήθελαν νά μου κάνουν, και στην άπλη άκόμη θερμομέτρηση! Την πρώτη μέρα που πήγα, μόλις έγκαταστάθηκα στην κάμαρά μου, είδα νά μπαίνουν δυό νέα κορίτσια με γαλάζιες φούστες, άσπρες ποδιές και άσπρους σκούφους. «— Ποιές είστε σεις; τις ρώτησα. — Αδελφές. — Και τί θέλετε; — Νά σάς θερμομετρήσουμε. — Μά... δέν έχω πυρετό!»

Φαντασθήτε, για νάψω νά με θερμομετρήσουν, έπρεπε νάχω... πυρετό. Δέν ήξερα πώς στό νοσοκομείο κάθε «άρρωστος» πρέπει νά θερμομετρηται τρεις φορές την ήμέρα. Χρειάσθηκε νά μου εξηγήσουν τόν κανονισμό και τη σκοπιμότητά του για νά όποταχθώ. Κι' έτσι για όλα.

Με χιλιά στανιά και παρακάλια στεκόμουν νά μου κάνουν τις ένέσεις που δόριζε ο κ. Χαραμής και, μυγάγχιτος, φώναζε πριν με τρυπήση ή βελόνα. Χάλασα τόν κόσμο μιá μέρα που χρειάσθηκε νά μου κάμουν κοφτές βεντοβές για τί πήρα ένα μικρό κρουσλόγημα: τις ήθελα και καλά κόφτες. Με μεγάλη δυσκολία έπαιρνα τις κουταλιές των γιατρικών ή τά χάπια που διορίζει ο γιατρός πριν και μετά από κάθε έγχείριση: τά έβρισκα περιττά, έπειδή... ήμουν καλά. Τό ίδιο δέν ήθελα νά τρώω όσο έπρεπε, γιατί από φυσικό μου ειμαι λιγόφαγος. Κι' οι καλμένες οι «αδελφές» έπρεπε νά έξαντλουν όλη την όμομνη και την ευγλωττία τους για νά με καταφέρουν.

Αλήθεια, πόσο παράξενο θά τος φαινόταν! Με είχαν για ένα «μεγάλο συγγραφέα» — όλες κορίτσια δια-

βασμένα και πολλές χτεσινές Διαπλοσοπούλες — και με έβρισκαν ένα μεγάλο και δύστροπο παιδί. Μιá προπάντων, ή «Έλλη» Αναστασιάδου από τη Θεσσαλονίκη, τί έτράβηξε μαζί μου ή καλμένη! Γιατί αυτή με ήξερε και μάγαποδσε περισσότερο απ' όλες. Όταν ήταν ακόμα μαθήτρια, στην έρώτηση των Μικρών Μυστικών «ποιόν συγγραφέα προτιμάτε;» απαντούσε πάντα με τόνομά μου. Και φαντασθήτε τη χαρά της όταν έξαφνα... έπεσε στό χέρια της. «Ηταν ή τακτική μου «αδελφή». Με περιποιόταν κατά προτίμηση — κι' από μένα έννοείται — και με τάτξε ακόμα όταν τά μάτια μου ήταν δεμένα. Και πώς της πλήρωσα την τόσο άγάπη κι' άφοσίωση; Αλλοίμονο! με την παραξενιά και τη δυστροπία ενός μεγάλου παιδιού...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

2.

Ο Ρίξ κι' ο Ράκ ήταν πολύ ευχαριστημένοι από τόν περίπατο που έκαναν κι' είχαν όλη την καλή διάθεση νά ύπηρετήσουν τη μικρή τους κυρία σ' ό,τι ήθελε νά τος προστάξη. Αλλά ή Λιλή, αφού είχε μάλιστα και τόν Παυλή, δέν τος χρειαζόταν. Και τος ειπε:

— Σεις τώρα θά καθήσετε φρόνιμα και θά μās αφήσετε ήσυχους, τόν Παυλή και μένα, νά κάμουμε τις δουλειές του σπιτιού. Έλα, Παυλή, τώρα πρέπει νά τινάξουμε αυτά τά χαλιά.

Αλλά πού νά καθήσουν φρόνιμα ο Ρίξ κι' ο Ράκ! Μόλις είδαν τά παιδιά νά σηκώνουν και νά τινάζουν τά χαλιά, ένόμισαν πώς ήταν παιχνίδι και θέλησαν νά λάβουν μέρος κι' αυτοί. Χώνονταν λοιπόν από κάτω, πηδούσαν από πάνω, τριγύριζαν, τραβούσαν με τά δόντια τους τά κρόσια των χαλιών κι' έγαυίζαν από χαρά σά νά γελοΰσαν.

Αδύνατο νά γίνη έτσι ή δουλειά! — Ρίξ και Ράκ, ήσυχία! τος φώναζε ή Λιλή. Θά σάς δέσω! — Αφσέ τα, έλαγε ο Παυλής. Τί χαριτωμένα που είναι! Και τό τινάγμα των χαλιών έξακολούθησε έτσι «μετ' έμποδιών». Αόγησε βέβαια, αλλά επιτέλους έγινε. Η Λιλή έφαγε δυό-τρια κρόσια που είχαν κοπεί με τό τράβηγμα των σκυλιών, και πήρε τη σκούπα. (Ακολουθεί) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

CATHERINE MANSFIELD

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη τὰ πράγματα ἔρχονταν τόσο ἀπλά, χωρὶς καμμιά προετοιμασία, χωρὶς καμμιά ἀναστάτωση. Μοῦ ἔδωσαν τὴν ἄδεια νὰ μπῶ στὴν κἀμαρα τῆς μητέρας μου (θυμᾶμαι πὼς σηκώθηκα οἷς μύτες τῶν ποδιῶν καὶ πὼς χρειάστηκε νὰ πιᾶσω καὶ μὲ τὰ δύο μου χέρια τὸ χοντρό ἄσπρο πόμολο τῆς πόρτας γιὰ νὰ τὸ γυρίσω). Ἡ μαμά ἦταν στὸ κρεβάτι μὲ τὰ χέρια τῆς ἀπλωμένα ἐπάνω στὸ σεντόνι καὶ ἡ γιαιγιά μου καθόταν μπρὸς στὸ τζάκι μ' ἓνα μωρὸ τυλιγμένο σὲ φανέλλα, ἐπάνω στὰ γόνατά της. Ἡ μητέρα μου δὲν ἔδωσε καμμιά προσοχὴ σὲ μένα ἐλδότελα. Ἴσως νὰ ἦταν ἀποκοιμισμένη, γιὰτὶ ἡ γιαιγιά μου ἔκανε νόημα μὲ τὸ κεφάλι καὶ μοῦ εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ χαμηλὴ σὰν μουρμούρισμα: «Ἐλα νὰ ἰδῆς τὴν ἀδελφοῦλα σου».

Δίεσχα τὴν κἀμαρα πατώντας οἷς ἄκρες τῶν ποδιῶν καὶ πῆγα κοντὰ τῆς: ἀνοίξε τὴ φανέλλα καὶ εἶδα ἓνα μικρὸ στρογγυλὸ κεφαλάκι μὲ μιὰ τούφα χρυσὰ μαλλιά ἓνα πρόσωπο πλατὺ, μὲ τὰ μάτια κλειστά, ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι.

— Εἶναι Γκωντάν; ρώτησα.
— Καὶ βέβαια, εἶπε ἡ γιαιγιά. Κοίταξε πὼς κρατᾷει πιεσμένο τὸ χέρι μου.

Ναι — ἀλήθεια, ἓνα χεράκι μὲλις μεγαλύτερο ἀπὸ τῆς κούκλας μου ἦταν σφιγμένο γύρω ἀπὸ τὸ δάχτυλό τῆς.

— Σ' ἀρέσει; μὲ ρώτησε ἡ γιαιγιά.
— Ναι. Ὡς παίξιμο κι' αὐτὴ μὲ τὸ κουκλόσπιτο;

— Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ γιαιγιά κι' ἐγὼ ἐχάρηκα.

Τὸ κουκλόσπιτο αὐτὸ δὲ μὰς τὸ εἶχε χαρίσει ἡ κυρία Χέβγουντ. Ἦταν ἓνα σπιτί θαυμάσιο μὲ μιὰ βεράντα, ἓνα μπαλκόνι, μιὰ πόρτα ποὺ ἀνοίγε κι' ἐκλείνει καὶ δύο τζάκια. Πέθαινα ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία μου νὰ τὸ δείξω καὶ σὲ κάποιον ἄλλον.

— Τὴ λένε Γκδέν, εἶπε ἡ γιαιγιά. Φίλησέ τὴν.

Ἐσκυφα καὶ φίλησα τὴ μικρὴ χρυσὴ τρυφίτσα. Μὰ ἡ ἀδελφοῦλα δὲν ἔδωσε καμμιά προσοχὴ. Ἔμεινε ἀκούνητη καὶ μὲ τὰ μάτια κλειστά.

— Τώρα πῆγαινε νὰ φιλήσης τὴ μαμά σου, εἶπε ἡ γιαιγιά.

Μὰ ἡ μαμά δὲν εἶχε καμμιά διάθεση νὰ μὲ φιλήσῃ ἐμένα. Ἦταν ἀκουμπισμένη στὰ μαξιλάρια τῆς, φαινόταν ἀποκαμωμένη κι' ἔπαιγε σούπα μὲ σιμιγδάλι. Ὁ ἥλιος; περνοῦσε

λαμπρὸς μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἔπαιξε ἐπάνω στὰ μπρούτζινα πόμολα τοῦ μεγάλου κρεβατιοῦ.

Ἰσως ἡ γιαιγιά ἔφερε τὴ Γκδέν μέσα στὴν κἀμαρα τῶν παιδιῶν καὶ κάθησε μπρὸς στὸ τζάκι στὴν κουνιστὴ πολυθρόνα. Ἡ Μέγκ καὶ ἡ Τάντ βρισκόνταν οἷς θείας Ἐριέττας καὶ εἶχαν φύγει πρὶν νὰ ἔρθῃ τὸ καινούργιο κουκλόσπιτο νὰ γιαιγιά εἶχα τόση ἀνυπομονησία νὰ βρεθῇ κάποιος ποὺ νὰ τοῦ τὸ δείξω. Ἐγὼ ἡ ἴδια τὸ εἶχα ἐξερευνηθεῖ ἀπὸ πάνω ἴσαμε κάτω κι' ἐγὼ δὲν ἔξερω πῶς φορὲς, ἀρχίζοντας, ἀπὸ τὴν κουζίνα καὶ τὴν τραπέζια, ὡς τὶς κἀμαρες τοῦ ἐπάνω πατώματος, ἔπαιζα ἢ λαμπα τῆς κούκλας ἦταν βαλμένη ἐπάνω στὸ τραπέζι.

— Μὰ πότε θὰ παίξῃ μὲ τὸ σπιτί; ρώτησα τὴ γιαιγιά.
— Σὲ λίγο, ἀγάπη μου.

Ἦταν ἀνοιχτὴ. Ὁ κῆπος μας ἦταν γεμάτος ἀπὸ μεγάλους ἄσπρους κρίνους. Ἐβγαίνα τρέχοντας γιὰ νὰ πάω νὰ τοῦς μυριστῶ καὶ γύριζα πίσω μὲ τὴ μύτη μου πασαλειμένη κατακίτρινη.

— Ἡ ἀδελφοῦλα δὲν μπορεῖ νὰ βγῇ ἔξω;

Ἐπὶ τέλους μιὰ ἡμέρα ποὺ ἔκανε ἐξαιρετικὴ καλοκαιρία, τύλιξαν τὴν ἀδελφοῦλα μ' ἓνα μεγάλο ζεστὸ σάλι καὶ ἡ γιαιγιά τὴν ἔβγαλε στὸν δεινόδρομο καὶ τῆς ἔκανε περίπατο οἷς κερασιές, κάτω ἀπὸ τὰ ἄνθη ποὺ ἔπεφταν. Ἡ γιαιγιά φοροῦσε ἓνα φέρεμα σταχτὶ σταμπάτο μὲ ἄσπρους πανσέδες. Τὸ ἀμάξι τοῦ γιαιγιά περὶμενε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ ὁ Τζάκι, ὁ μικρὸς τοῦ σκύλος, ὠρμησε κατὰ πάνω μου κι' ἔκανε πὼς θὰ μὲ δάγκανε οἷς γυμνὲς μου γάμπες.

Ὅταν γυρίσαμε στὴν κἀμαρά μας καὶ ἔβγαλαν τὸ σάλι, ἓνα πλήθος μικρὰ ἄσπρα πέταλα, ἕμοια μὲ πούπουλα, ἔπεσαν ἀπὸ μέσα. Μὰ οὔτε καὶ τότε δὲν κοίταξε ἡ Γκδέν. Ἦταν ξαπλωμένη στὴν ἀγκαλιά τῆς γιαιγιάς, τὰ μάτια μὲλις ἀνοιχτά, ὡστε νὰ χαράξῃ μιὰ γαλάζια γραμμὴ, τὸ πρόσωπο κατὰλευκό, καὶ τὴ μοναδικὴ φωνή της ἀπὸ χρυσὰ μαλλάκια στηλωμένη ἐλόρθη στὸ κεφάλι τῆς.

Ὅλη τὴν ἡμέρα κι' ὅλη τὴ νύχτα τὰ χέρια τῆς γιαιγιάς ἦταν πιεσμένα. Δὲν εἶχα πιά οὔτε γόνατα γιὰ νὰ σκαρφαλώνω, οὔτε μαξιλάρι γιὰ νὰ χῶνω τὸ κεφάλι μου. Ὅλα ἦσαν τῆς Γκδέν. Μὰ ἡ Γκδέν οὔτε τὸ πρόσεχε καν. Ποτὲ δὲν σήκωσε τὸ χέρι τῆς γιὰ νὰ παίξῃ μὲ τὴν ἀσημένια καρφίτσα τῆς γιαιγιάς ποὺ παράστανε ἓνα μισοφέγγαρο ποὺ ἐπάνω του ἦταν κουρνιασμένες πέντε μικρὲς

κουκουβάγιες, ποτὲ δὲν τραβοῦσε τὸ ρολόι τῆς γιαιγιάς ἀπὸ τὴν μπλούζα τῆς καὶ δὲν ἀνοίγε κρυφὰ τὸ καπάκι γιὰ νὰ ἰδῇ τὰ μαλλιά τοῦ παποῦ, ποτὲ δὲν κολλοῦσε τὸ πρόσωπό τῆς ἐπάνω στὸ φέρεμα τῆς γιαιγιάς γιὰ νὰ νοιώσῃ καλύτερα τὴ μυρουδιά τῆς λεβάντας, οὔτε ἀρπαζε τὴ θήκη ἀπὸ τὰ γυαλιὰ τῆς ἀναρωτιόνας ἀν ἀληθινὰ ἦταν ἀσημένια. Ἔμεινε μονάχα ἀκούνητη κι' ἄφηγε νὰ τὴν κανουρίζουν.

Ἐνα βράδυ, ἀργά, ἤμουν κηθισμένη πλάι στὴ φωτιά, ἐπάνω στὸ κεντητὸ σκαμνάκι μου καὶ ἡ γιαιγιά νανουρίζε τὸ μωρό, τραγουδώντας τοῦ τὸ τραγούδι ποὺ συνείθιζε νὰ λέγῃ σὲ μένα, μὰ μὲ πὸ γλυκεῖα φωνή. Ἐξαφνα σταμάτησε καὶ ἐγὼ σήκωσα τὰ μάτια. Ἡ Γκδέν ἀνοίξε τὰ βλέφαρά της, ἔστριψε κατὰ τὴ φωτιά τὸ στρογγυλὸ τῆς κεφαλάκι καὶ κοίταξε, κοίταξε καὶ ὕστερα γύρισε τὰ μάτια τῆς ψηλά πρὸς τὸ πρόσωπο ποὺ ἦταν σκυμένο ἀπὸ πάνω τῆς. εἶδα τὸ κερμάκι τῆς νὰ μακραίνῃ, τὰ χέρια τῆς τεντώθηκαν ἔξαφνα καὶ ἡ γιαιγιά φώναξε: «Α! ἄ! ἄ!»

Τὸ ἄλλο πρωὶ μ' ἔντυσε ἡ ὄψη τῆς. Ὅταν πῆγα στὴν κἀμαρα τῶν παιδιῶν, μιὰ μυρουδιά μου χτύπησε τὴ μύτη. Ἐνα μεγάλο βάζο ἀπὸ τοῦς ἄσπρους κρίνους μὰς βρισκόταν ἐπάνω στὸ τραπέζι. Δίπλα τῆς ἦταν καθισμένη ἡ γιαιγιά μὲ τὴν Γκδέν στὰ γόνατά της κι' ἓνας ἀστεῖος ἀνθρωπάκος στεκόταν πίσω ἀπὸ ἓνα κουτί, μὲ τὸ κεφάλι του χωμένο μέσα σ' ἓνα μαῦρο σακκοῦλι.

— Τώρα! εἶπε καὶ εἶδα τὸ πρόσωπο τῆς γιαιγιάς μου ν' ἀλλάξῃ ἔκφραση, καθὼς ἔσκυβε πάνω ἀπ' τὴ μικροῦλα Γκδέν.

Ἐὐχαριστῶ, εἶπε ὁ ἀνθρωπος, βγάζοντας τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ σακκοῦλι.

Ἡ φωτογραφία κρεμάστηκε στὴν κἀμαρα τῶν παιδιῶν πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι. Τὴ βρήκα πολὺ ὁμορφῆ. Εἶχε βγῆ καὶ τὸ κουκλόσπιτο μὲ τὴ βεράντα του, τὸ μπαλκόνι του, μὲ δῶλα. Ἡ γιαιγιά μὲ σήκωσε ψηλά στὰ χέρια τῆς γιὰ νὰ φιλήσῃ τὴν ἀδελφοῦλα μου.

(Μετάφραση) Γ. Τ.

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Γ. Ν. ΒΟΥΡΝΕΤΤ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Μπαίνοντας στὸ σπιτί του δὲν θὰ ἔβρισκε πιά τὴν ἀγαπημένη μορφή μὲ τ' ἄσπρο φορεματάκι γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ μὲ ἀνοιχτὰ τὰ χεράκια τῆς. Γι' αὐτὸ τὴν ἔσφιγγε ἔλο καὶ περισσότερο ἐπάνω του, ἐνῶ τὸ ἀμάξι ἔμπαινε στὴ σιωπηλὴ πλατεῖα ἔπου ὄφλωνόταν τὸ μεγάλο σπιτί, ποὺ ἦταν τὸ τέρας τοῦ ταξιδιοῦ τους.

Ἦταν ἓνα μεγάλο σταχτὶ κέρι, ὁμοῖο καὶ ἀπαράλλαχτο μὲ ἔλα τ' ἄλλα σπιτία τὰ χτισμένα στὴν ἴδια σειρά καὶ δὲν ξεχώριζε ἀπ' αὐτὰ παρὰ μόνο μὲ μιὰ μπρούτζινη πλάκα, καρφωμένη στὴν πόρτα τῆς εἰσόδου, ἔπου ἦταν χαραγμένη μὲ μαῦρα γράμματα αὐτὴ ἡ ἐπιγραφή:

Μίς Μιντοῖν
Παρθενουργεῖον καὶ οἰκοτροφεῖον

— Ἐρθάσαμε, Σάρα, εἶπε ὁ λοχαγὸς ὅσο πὸ φαίδρα μποροῦσε.

Τὴν κατέβασε ἀπὸ τὴν ἀμαξία, ἀνέβηκαν μαζί τὶς σκάλες τῆς εἰσόδου καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

Πολὺ συχνὰ ἀργότερα ἡ Σάρα ἔκανε τὴ σκέψη πὼς τὸ σπιτί ἔμοιαζε σὲ ἔλα μὲ τὴν ἰδιοκτητριά του. Εἶχε ὄψη ἀρκετὰ ἐπιβλητικὴ κι' ἦταν εὐπρόσωπα ἐπιπλωμένο ἦταν ὁμοῖο μὲ ἄσχημη κατοικία καὶ τὰ ἐπιπλά ἦσαν ἔλα ἀποκρουστικά. Καὶ οἱ πολυθρόνες ἀκόμη ἔμοιαζαν σὰν νὰ τὶς εἶχαν παρκαγεμισμένες μὲ χαλίκια. Στὸν προθάλαμο ἔλα ἦταν σοβαρὰ καὶ ἐπίσημα καὶ ἀστραπτὰν τόσο ἀπὸ τὸ πολὺ τρίψιμο, ὡστε ἔδιναν μιὰ κρύα ἀτμόσφαιρα στὸ δωμάτιο. Τὸ χαλὶ στὸ σαλόνι ἔπου πέρασαν τὸν λοχαγὸ Κρήβ καὶ τὴν κόρη του εἶχε αὐστηρὰ σχέδια γεωμετρικά, οἱ καρέκλες ἦταν ἔλο γωνιές καὶ ἓνα βαρὺ μαρμάρινο ρολόι πλάκωνε μὲ τὸν δῆκο του τὸ τζάκι, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸ ἐλόκληρο ἀπὸ μαρμαρο.

Ἡ Σάρα, καθισμένη σὲ μιὰ ψηλὴ καρέκλα μὲ σκληρὴν ῥάχη ἔριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιὰ γύρω τῆς.

— Ὅλα αὐτὰ δὲν μ' ἀρέσουν καὶ

τόσο πολὺ, μπαμπά, ἀναστενάξε. Μὰ ἔξερω πὼς καὶ στοὺς στρατιώτες, καὶ στοὺς πὸ γονναίους ἀκόμη, δὲν τοὺς πολυαρέσει νὰ πηγαίνουν στὸν πόλεμο.

Ὁ λοχαγὸς Κρήβ ἔβαλε τὰ γέλια. Ἦταν νέος καὶ εὐθυμὸς ἀνθρωπος κι' οἱ ἀπροσδόκητες κρίσεις τῆς κόρης του τὸν διασκέδαζαν πάντοτε.

— Ἀγαπημένο μου κοριτσάκι, εἶπε. Τί θ' ἀπογίνω ὅταν δὲν θὰ ἔχω πιά κανένα κοντὰ μου γιὰ νὰ μοῦ μιλάῃ τόσο σοβαρὰ, ὅπως εἶσαι; Γιατὶ κανένας δὲν εἶναι τόσο σοβαρὸς

ἢ διευθόντρια. Ἡ Σάρα ἔκανε εὐθύς τὴ σκέψη πὼς ἦταν ὁμοῖο κι' ἀπαράλλαχτο μὲ τὸ σπιτί τῆς; ψηλὴ, ἀποκρουστικὴ, ἐξεσέβαστη καὶ ἀσχημῆ. Τὰ δλοστρόγγυλα καὶ μεγάλα μάτια τῆς δὲν εἶχαν περισσότερη ἔκφραση ἀπὸ ἐνὸς βατράχου καὶ στὰ χεῖλη τῆς εἶχε ἓνα φεύτικο χαμόγελο, ποὺ ἔγινε πὸ ἐντονο ἀκόμη μὲλις ἀντίκρουσε τὸν λοχαγὸ Κρήβ καὶ τὴ Σάρα. Ἡ κυρία ποὺ εἶχε συστήσει τὸ σχολεῖο τῆς στὸν λοχαγὸ τῆς εἶχε πεί γιὰ τὸν νεαρὸ ἀξιοματικὸ ἓνα σερὸ πράγματι καὶ πρῶτα ἀπ' ἔλα πὼς ἦταν πάρα πολὺ πλούσιος καὶ πὼς δὲν λογάριζε χρήματα, ὅταν ἦταν νὰ ξεδέψῃ γιὰ τὴν κόρη του.

— Εἶναι μεγάλη εὐνοῖα γιὰ μένα νὰ ἀναλάβω ἓνα τόσο ὁμορφο κι' ἐξυπνο κοριτσάκι, εἶπε, πιάνοντας μὲ τὰ δύο τῆς χέρια τὸ χέρι τῆς Σάρας. Ἡ λαῖδη Μέρειθ μὲ βεβαίωσε πὼς ἔχει ἀξιοθαύμαστη ἀντίληψη καὶ ἐξυπνάδα. Μιὰ τέτοια μαθήτρια εἶναι ἀληθινὸς θησαυρὸς γιὰ ἓνα ἐκπαιδευριο σὰν τὸ δικό μου.

Ἡ Σάρα ἔμεινε ἀκούνητη μὲ τὴ ματιὰ τῆς καρφωμένη ἐπάνω στὴ μίς Μιντοῖν. Ὅπως πάντα ἓνα πλήθος σκέψεις πλημμύριζαν τὸ μυαλό τῆς.

— Γιατὶ λέει πὼς εἶμαι ὁμορφῆ; ἔλεγε μέσα τῆς. Δὲν εἶμαι καθόλου. Ὅμορφῆ εἶναι ἡ κόρη τοῦ συνταγματάρχη Γκραντίζ, ἡ Ἰσαβέλλα. Μάλιστα, αὐτὴ εἶναι ὁμορφῆ μὲ τὰ ξανθὰ τῆς τὰ μαλλιά, τὰ γαλανὰ τῆς μάτια καὶ τὰ τριανταφυλλένια τῆς μάγουλα ποὺ κάνουνε λακκάκια. Ἐγὼ ἔχω μαλλιά μαῦρα καὶ κοντὰ, τὰ

μάτια μου εἶναι πράσινα καὶ καθὲ ἄλλο παρὰ ἄσπρη εἶμαι. Εἶμαι ἀπὸ τὰ πὸ ἀσχημα κορίτσια ποὺ ἔχω ἰδεῖ ποτὲ μου. Ἡ μίς Μιντοῖν ἀρχίζει μὲ μιὰ ψευτιά.

Ἡ Σάρα ἔσφαλε νομίζοντας πὼς ἦταν ἀσχημῆ. Βέβαια δὲν ἔμοιαζε τῆς Ἰσαβέλλας Γκραντίζ, ἀλλὰ εἶχε μιὰ ξεχωριστὴ χάρη, ὁλότελα δική τῆς. Δειπτὴ καὶ λυγερὴ, πολὺ ἀνεπτυγμένη γιὰ τὴν ἡλικία τῆς, εἶχε μιὰ φυσιογνωμία πολὺ ἐκφραστικὴ καὶ γλυκεῖα.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ἡ μίς Μιντοῖν,

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τὸ ἀγοράκι μὲ τὸ ἀγαπημένο του σκυλάκι

σὰν καὶ ἓνα, μικρὴ μου Σάρα. — Μὰ γιαιγιά τὰ σοβαρὰ πράγματα ποὺ σοῦ λέω σὲ κάνουν νὰ γελάς; ρώτησε ἡ Σάρα.

— Γιατὶ εἶσαι τόσο ἀστεῖα ὅταν τὰ λές, τῆς ἀπάντησε ὁ πατέρας τῆς, γελώντας ἀκόμη περισσότερο.

Κι' ἀρπάζοντας τὴν ξαφνικὰ στὴν ἀγκαλιά του τὴν φίλησε σφιχτὰ, ἐνῶ τὸ γέλιο του κόπηκε μονομιάς καὶ τὰ μάτια του γυάλισαν, σὰν νὰ εἶχαν πλημμυρίσει δάκρυα.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ἡ μίς Μιντοῖν,

μάτια μου εἶναι πράσινα καὶ καθὲ ἄλλο παρὰ ἄσπρη εἶμαι. Εἶμαι ἀπὸ τὰ πὸ ἀσχημα κορίτσια ποὺ ἔχω ἰδεῖ ποτὲ μου. Ἡ μίς Μιντοῖν ἀρχίζει μὲ μιὰ ψευτιά.

Ἡ Σάρα ἔσφαλε νομίζοντας πὼς ἦταν ἀσχημῆ. Βέβαια δὲν ἔμοιαζε τῆς Ἰσαβέλλας Γκραντίζ, ἀλλὰ εἶχε μιὰ ξεχωριστὴ χάρη, ὁλότελα δική τῆς. Δειπτὴ καὶ λυγερὴ, πολὺ ἀνεπτυγμένη γιὰ τὴν ἡλικία τῆς, εἶχε μιὰ φυσιογνωμία πολὺ ἐκφραστικὴ καὶ γλυκεῖα.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ἡ μίς Μιντοῖν,

μάτια μου εἶναι πράσινα καὶ καθὲ ἄλλο παρὰ ἄσπρη εἶμαι. Εἶμαι ἀπὸ τὰ πὸ ἀσχημα κορίτσια ποὺ ἔχω ἰδεῖ ποτὲ μου. Ἡ μίς Μιντοῖν ἀρχίζει μὲ μιὰ ψευτιά.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο «ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ»

ΜΑΤΑΣΕΙΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗ

Κάθε συνδρομητής που θέλει να λάβη μέρος στην κίνηση... Αλληλογραφία, Διαγωνισμούς, Σελίδα Συνεργασίας κτλ.

Στο Α' Κεφάλαιο: Τα φυλλάδια της «Διαπλάσεως» είναι τώρα δυοσελίδα, και μόνο δώδεκα το χρόνο...

Στο Β' Κεφάλαιο: Το Δημοψήφισμα των Ψευδοκινήμων έχει καταργηθεί. Στο Γ' Κεφάλαιο: Αλληλογραφία μεταξύ συνδρομητών μέσω του Γραφείου της «Διαπλάσεως» δεν γίνεται πλέον.

Στο Δ' Κεφάλαιο: Ο Διαγωνισμός προς Σύνθεση Πνευματικών Ασκήσεων έχει τροποποιηθεί. Οι νέοι όροι αναγράφονται στην προκήρυξη που δημοσιεύθηκε στο 52ο φυλλάδιο του 1939.

Στο Ε' Κεφάλαιο: Αύξοντα αριθμό έχουν τώρα μόνο οι Διαγωνισμοί Λύσεων Πνευματικών Ασκήσεων. Ο Διαγωνισμός προς σύνθεση ορίζεται με το έτος: Ασκήσεις του 1939, Ασκήσεις του 1940 και καθέτης.

Στο Σ' Κεφάλαιο: Η αποστολή κομματιών για τη Σελίδα Συνεργασίας από τους δικαιούχους Συνδρομητές — ετησίως με ψευδώνυμο ή αδελφία — με ψευδώνυμο επίσης είναι τώρα απεριορίστη. Καθένας δηλαδή μπορεί να στείλη από ένα κομμάτι — ένα μόνο — όποτε θέλει. Κι' άμα μάθη την τάξη του, να στείλη κι' άλλο, σημειώνοντας από πάνω: «2 κομμάτι αντί του 1ου

που απορρίφθηκε (ή δημοσιεύθηκε) στο δεινα φυλλάδιο». Κατόπι 30, 40 και καθέτης. Έφ' αρίθμους των κομματιών του συνεργάτη αρχίζει κάθε χρόνο από τον αριθμό 1.

40ΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΣΤΗΝ «ΔΙΑΠΛΑΣΗ» ΤΟΥ 1940

ΣΤΗΝ προκήρυξη των Νέων του 1940 (φυλλ. 52) ος ελπα πόσο δύσκολος είναι οι σημερινές περιστάσεις. Αδρές με άναγκασαν ναυδήςου και τη συνορομή. Αλλά είναι ζήτημα αν με τη μαχη αυτή αβήση θα μπορούσε να διατηρησώ το μηνιαίο μου δωδεκασέλιδο χωρίς μεγάλη ζημία.

Σοσπάθωμα λέγεται στον κύκλο μας ή έγγραφη ενός νέου συνδρομητή κατά προτροπή και με τη φρονιδα ενός παλαιού. Αλλά χρόνια τώρα, το έργο για τη διάδοσή μου, αβθόρημα, το έχουν αναλάβει τάχατα μου τα παιδιά. Και το κάνουν τόσο καλά, ώστε με απαλλάτουν από τη φρονιδα, το έξοδο και... τον κίνδυνο, να στέλω στις έπαρχίες «περιοδεύοντας αντιπροσώπους» ή να δημοσιεύω ρεκλάμες στις έφημερίδες. Τα παιδιά μου είναι ή ζωντανή μου ρεκλάμα. Με συσταίνουν στα άλλα παιδιά που δεν με γνωρίζουν, τα κάνουν να μ' αγαπήσουν, να θελήσουν να γίνουν συνδρομηταί, κι' έπειτα να εισπράξουν τη συνδρομή τους και να μου τη στείλουν άμεσα κι' άσφαλώς — πράγμα που ό περιοδεύων» δεν το κάνει πάντα, χωριστά που θα μου κρατούσε ποσοστά, ταχυδρομικά, ταξιδιωτικά και δεν ξέρω τί άλλο.

Κάθε χρόνο, ένα άρκετο μέρος από τους συνδρομητές μου άποχωρούν, είτε γιατί μεγάλωσαν πολύ, είτε γιατί δεν εκθολώνονται και να κληθώνουν συνδρομή. Το έσοπάθωμα όμως άναπληρώνει — και κάποτε με το παραπάνω, — αυτούς που φεύγουν, με νέους, κι' έτσι ό αριθμός των συνδρομητών μου μένει πάντα, άπάνω κάτω ό ίδιος. Τι θα γινόταν χωρίς το έσοπάθωμα; Σε λίγα χρόνια θα έβγαυ όλους μου τους συνδρομητές και θ' άναγκαζόδημον να σταματήσω. Βλέπετε λοιπόν τί μεγάλο καλό κάνετε όσοι μου έγγράφετε συνδρομητές.

Και το καλό αυτό είναι τριπλό. Καλό σε μένα, καλό σε σας και — τροπάντων — καλό στα παιδιά που έσοπαθώετε. Δηλαδή που τους άνοίγεται τα μάτια να τα κάνουν να γίνουν Διαπλα-

στολεύς σημειώνη από κάτω «παλαιό». Είς το Παράρτημα: (Τιμολόγιον): — Έτήσια συνδρομή της «Διαπλάσεως» για το Έσωτερικό έγινε από φέτος δρ. 120, ή έξάμηνη δρ. 65 και ή τρίμηνη δρ. 35. Η τιμή κάθε φύλλου — καλαιού ή νέου — δρ. 3. Και κάθε τόμος Β' Περιόδου άδιακρίτως δρ. 110. — Μικρά Μυστικά, κάθε τετράδιο δρ. 1.50. Χάρτης Λύσεων, ή δαμής (13 φύλλα) δρ. 4 και ταχυδρομικά 4,50 και 6.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

σόποινα και να γνωρίσουν τη μεγαλύτερη ίσως χαρά που μπορεί ναχη στα παιδικά και έφηβικά του χρόνια, ένα Έλληνόπουλο.

Να λές γι' αυτή τη χαρά στους φίλους σας, που δεν την έχουν ακόμα, οςίς που την έχετε τόσο καλά. Να τους δείχνετε τα φυλλάδια μου, τους τόμους μου, τα Μικρά Μυστικά... Να τους άποτρέψετε να παίρνουν και να διαβάσουν άλλα περιοδικά, που δεν είναι για την ηλικία τους. Να τους λέτε πόσο θερμά με συσταίνω στους μαθητάς και στίς μαθήτριες όλων των Σχολείων της Μέσης και Δημοτικής Εκπαίδευσης το Έγγραφο της Παιδείας, και τί γράφει ή έκθεση του Γνωμοδοτικ ή Συμβουλίου: «Οφείλεται, λές, έθνηκή ενθουσιασθή στον ίδιουτή και διευθυνη μου. Είμαι, λές, ό βοηθός του διδασκάλου κι' ό άριστός φίλος των παιδιών. Όλα τα περιουδικά, λές, που βγήκαν ύστερ' από μένα με μνηθήκαν. Κι' όχι μόνο τα περιοδικά, αλλά κι' οι συγγράμεις σχολικών άναγνωστικών βιβλίων, από μένα, λές, έμαθαν να γράφουν για παιδιά και το παιδαγωγικό μου σύστημα άκολούθησαν. Κι' άλλα περιοδικά είναι συστήμένα από το Έγγραφο. Αλλά κανένα με τα ενθουσιώδη και τιμητικά λόγια που συστήθηκε ή «Διαπλάσις». Τέλος, μη ξεχνάτε να λές για τα τόσο έλευστικά νέα του 1940... Και να ιδήτε τί εύκολα θα τους έλκύσετε και θα τους έγγράψετε.

ΟΙ ΟΡΟΙ του διαγωνισμού μένουν όι ίδιοι και, όσοι δεν τους ξερετε μπορείτε να τους ιδήτε στον Όδηγό μας. Ίδου όι κυριότεροι: Στο διαγωνισμό του Ξεσπαθώματος θα λάβουν μέρος όλοι οι συνδρομηταί όσοι θα έγγράψουν από σήμερα ως την 30 Νοεμβρίου του έσομένου έτους, νέους συνδρομητάς στη «Διαπλάση», ετησίους, έξάμηνους ή τρίμηνους, για το 1940. Όποιος έγγραφή τους περισσότερους, θάνακηρχή ή Κορυφαίος και θα λάβη τις τιμές και άμοιβές που άναφέρονται στο σχετικό κεφάλαιο του Όδηγού. Χωριστά θα διαγωνισθουν οι Σύλλογοι, ή όποιοι άπ' αυτούς έσοπαθώση γενναίότερα, θάνακηρχή ή Κορυφαίος των Όμάδων. Αλλά κι' όλοι όσοι θα έσοπαθώσουν έγγράφωντες ένω και ένα μόνο συνδρομητή, έτω και τρίμηνο, θάχουν κι' αυτού την άμοιβή τους. Τίποτε άλλο. Και τώρα περιμένο τάποτελέματά των ενεργειών σας. Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Αθήνα, 42 δδς Εθρητιδου την 5 Δεκεμβριου 1939

ΣΤΟ σημερινό φυλλάδιο δέν έχθρεσε Σελίς Συνεργασίας, γιατί έπερσε να δημοσιευθών το συμπλήρωμα του Όδηγού και ή προκήρυξη του Ξεσπαθώματος. Μ' αυτά τελειώνουν κι' τα δημοσιεύματα του τέλους και της αρχής του χρόνου, και στο έξης ή Σελίς Συνεργασίας θα είναι τακτική κι' ελόκληρη, έκτός όταν θα δημοσιεύονται στην τρίτη της στήλη τάποτελέματα κανόνος διαγωνισμοδ.

Κάθε μέρα έρχονται στο γραφείο μου Διαπλασούλα κι' άνανεώνουν τη συνδρομή τους για το 1940. Μα κι' από τις έπαρχίας λαθών γραμματα κι' έπισταγές. Η κίνηση είναι μεγάλη κι' εδχασιστά πολύ τα παιδικά μου για την προθυμία τους. Έπειδή όμως τά Νέα του 1940 άργησαν να δημοσιευθών, πολλοί άναγκώσαν πριν μάθουν τη μικρή αύξησή της συνδρομής κι' έστειλαν μόνο 100 δραχμές. Αιτούς τους παρακαλώ να στείλουν τώρα και το συμπλήρωμα, δρ. 20 Έπίσης και για τους συνδρομητάς που έχουν τυχόν έγγράψει ως έσοπαθώμα.

Θυμίζω τις προθέσεις: Άνανέωση συνδρομής με προνόμιο δύο τόμων, πρós 70 δρχ. τον ένα, μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Άνανέωση με προνόμιο ό ενός τόμου, μέχρι τέλους Ιανουαρίου. Άνανέωση ψευδωνύμου και σμειωσών των Εθνήμων του 1939, μέχρι τέλους Ιανουαρίου. Συλλογή Ασκήσεων μέχρι τέλους Δεκεμβρίου.

Και μι' κεινοτομία: Οι τίτλοι των μθιοτορημάτων μου, που έμπαιναν ως τώρα μεγάλοι, έστηλοι θα μπειουν στο έξης μικροί, μονόστηλοι. Το κάνω για οικονομία χώρου. Γιατί από κάθε τίτλο οικονομούται έτοι 4 άράδες, κι' έπειδή τα μθιοτορηματα είναι πάντα δύο, οικονομούνται 8 άράδες από κάθε φυλλάδιο. Άν πολλαπλασιασώμεν με το 52, θα βροδμε 416 άράδες κι' άν διαρέσωμε με το 66 — όσες άράδες έχει μι' στήλη — θα βροδμε πός γίνεται μι' οικονομία από 6 στήλες και 20 άράδες το χρόνο — που είναι βέβαια κάτι τι.

Φανταζώμαι, Νυκτογράφου, τη χαρά σου όταν είδες Τρίτο Βραδειο στο Διαγωνισμό των λύσεων, άν και πρώτη φορά λάβαινες μέρος και μι' Εθνημος Μνεία θάταν άρκετή. Τα πρώι, πρωινός κτλ. στη Δημοτική δέν θέλουν διαλυτικό, έπειδή δέν άπάρεχι δίφθογγος ωι για να είναι άνάγκη να χωρισθ, όπας το κάνουνε ατά αι, ει, αυ. Αλλά και σ' αυτά άκόμη, όταν ό τόνος πέφτει στο πρώτο φωνήεν του δίφθόγγου, το διαλυτικό είναι δλωσδιόλου περιστό π. χ. Κάιν, λει κτλ. Όσο για το νθ στη Δημοτική δέν στέκεται καλά και συχνά το ν επέστη. Γι' αυτό λέμε Ζακυνθινός αντί Ζακυνθινός και, ό, τι μιλοήμε γήγγορα, έαθός, αθός, αντί έανθός και άνθός. Αυτός δέν είναι κανένα λάθος και να το διατηροήμε άπου άπάρεχον τόσο έξέσι με νθ που έχουν γίνει Δημοτικές: ένθνιο, ένθουσιασμός, έξάνθημα κτλ.

Βέβαια, Ένω Γκάμπλες, τώρα είναι μεγάλη θεσπονίς. Αλλά πόσες στήν ηλικία σου και μεγαλύτερες — γιατί λογαριά- σου πός είσαι μόλις 18 χρονών — έξακολουθών να καταγιώνονται μαζί μου. Κι' υποθέτω πός το ίδιο θα μπορούδες να κάνης κι' εσύ άπου νοσταλγής τόσο τα παραμένα κι' ήθελες να ήσουν ακόμα παιδί...

Αλήθεια, Δολάφ, ή «Γυρτοπούλα» είχε πολύ περισσότερες περιπέτειες και κινέσες τ' ενδιαφέρον ή μάλλον την άνοπομονηρία έκείνου επί τη διάβαζε τμηματικά για να ιδή τί άπέγινε. Οι «θαλασσοόλοι» όμως είχαν άλλα, μεγαλύτερα λογοτεχνικά προτερήματα — όρος, περιγραφή, ήθογραφία, ψυχολογία, ιδέα — και κινέσων εν' άνωτερο ενδιαφέρον, που άπορβ λιγάκι, πός δέν τ' αλοθανώσουν κι' εσύ σαν τους άλλους έκκευτός άναγνώστες που τους προτιμούσαν κι' άπ' τη «Γυρτοπούλα». Για το χειμώνα πολλοί έχουν την ιδέα πός είναι πιο όποφρετός άπ' το καλοκαίρι, γιατί όταν κρυφίνες μπορείς να ζεσταθής, ενώ όταν ζεσταίνεσαι όλα είναι περιτά. Το βέβαιο είναι πός το παρασημένο καλοκαίρι ήταν έξαιρετικά άνοπόφορο.

Ραφαήλ, οι πρόοδοι σου στη ζωγραφική φάνοιονται κι' άπ' τα κεινοδργια οκίτσα που μου έστειλες για τη σελίδα. Καιρω που, έκτός άπ' τα μαθηματά σου καταγιώνεσαι και σε τόσο άλλα πράγματα — συλλογή έν- τόνων, λουλουδιών, γραμματιστήμων — και που παίζεις με έξικρατική εδχρηστωση οκίται, ένα σοβαρότατο πραγματικώς παιγνίδι, που έπαιτεί μεγάλη συγκέντρωση. Να έέρης όμως πός το μεγάλο Βολταίρου δέν τ' άρασε σαν παιγνίδι το έβρισκε πολύ βαρό, και όταν άσχολία πολύ άλαφρό.

Σκυριαόπουλο, όχι μόνο «έπαρχει» Άνανίς, άλλα είναι κι' αυτός που έρεει «την τέχνη» να... άναποδογριζή τους φακέλλους, όπας όρθά έμάντψες. Άναγκάσθη ε να τη μάθη στο μεγάλο πόλεμο, όταν δέν είχαμε χαρι κι' έπερσε να κάνουνε κάθε οικονομία. Και μι' από την έμαθε, την έξακολουθήσασ ήσπου ήρθα κι' ό νέος πόλεμος και πάλι ή οικονομία είναι άναγκαία. Στο γράμμα σου Νο 3 δέν άπήρχε ούτε Άγγελία ούτε ό 2 άραχμές που γράφεις πός έσοκκλήσεις. Στο γράμμα σου Νο 4 που κι' αυτό είναι τώρα μπροστά μου, δέν μπορώ ναπάνησασ. Θα ήθελα ελάκερη στήλη για δλ' αυτά που μου γράφεις. Είναι δυνατό; Θα μπορούσα βέβαια να το φοιάξω για το έρχόμνο, αλλά στο μεταξύ θάρθω βέβαια κι' άλλο, και πάλι ε να δέν άπανταόια ε. Γράψε μου όσο θέλεις συχνά, άλλα λιγώτερα, και μόνο δύο τρεις έρωτήσεις κάθε φορά.

Στά Χανιά της Κρήτης τρεις καλές παλιές Διαπλασούλες, κυρίες και μητέρες σήμερα — ή Μαλλοθήνακη πός 1913-1922, ή Υβρόνη και ή Ηλέκτρα των ίδιων περίπου ετών — σέβηθησαν να γιορτάσουν και στήν πόλη τους τα Έθνητάχρονα μου όταν θα γιορτασθουν και στήν Αθήνα. Άρχισαν λοιπόν τις ενεργείες τους και κατέρτισαν ένα ώραιότατο πρόγραμμα (βέβαια, κι' οι Λαμπιλάτ ήταν κάποτε συνδρομητές μου, όστις έχον τη θέση τους τα τραγούδια του Γεωργίου και τη μουσική του Έμνο της Λαμπίλη για χωριώτα θά φροντίσω να τη λάβουν). Παραπονούνται όμως πός στήν Άγγελία πός δημοσιεύσαν μόνο τρία Διαπλασούλα των Χανιών άναποκριθίτηκαν: το Διαβατάριμο Πουλί, ή Βασίλισσα Κρυομαλλή κι' ή Κάρο του Αράκουλα. Και άποροιν: δέν άπάρεχον στα Χανιά άλλα Διαπλασούλα, κι' άν άπάρεχον, μπορεί να μη θέλουν να γιορτάσουν τα Έθνητάχρονα μου; — Μά ναί, άπάρεχον καρμιά σαφανιαριά, κι' τωμε με τάδελφια τους διπλά και τριπλά, κι' είμαι βέβαια πός ελα εκ θαλήσουν να λάβουν μέρος στη γιορτή. Άπό συστολή μόνο ζην θάπάντησαν στην πρόσκληση και τός χρειαζόταν κάποια ένθάρρηση, που

θα τός τη δώσω τώρα εγώ. Κι' είναι άρκετά, πιστεύω, αυτά που έγραφα για να κάνουν και τάλλα Διαπλασούλα των Χανίων να μιμηθών τα τρία έκείνα και να δηλώσουν επίσης συμμετοχή, γράφοντας άπ' εθείας προς την κυρία Άγγελία. Φάνη το έφέτος, Χανιά. Όσο για τις παλιές Διαπλασούλες που είχαν την εθνητική πρωτοβουλία, τις παρακαλώ να δειχθών τις πιο θερμές μου εδχαρατίες.

Ρόδη Ουράνη, νέε μου φίλε, με χαρά σ' ένεγράφε συνδρομητή και σου άνέκρινα αυτό το ψευδώνυμο που ήταν ελεύθερο. Το είχε άλλοτα άλλος φίλος μου και, για να το έέρης, θά πη πός με διάβαζες και πριν. Έλπίζω να μου γράφεις συχνά. Το σμνμό, άκριβόλογο κι' άπέρητο γράμμα σου μου λέει πός θα διαπράψης στήν κίνηση μου, άν θαλήσες να έργασθής.

Η αγαπή ή μου συνεργάτρια Μαρία Φαλαγγά, πέρου αυτόν τον καιρό, έκαμε στον Παρνασσό μι' ώραιότατη διάλεξη για τον γάλλο ποιητή Άλφρέδο Μυσσέ. Τη διάλεξη αυτή ή δ. Φαλαγγά την έτόπωσε σ' ένα κομψό βιβλαράκι που το συσταίνω στα μεγάλα Διαπλασούλα. Γιατί από αυτό θα γνωρίσουν τη ζωή και το έργο του Μυσσέ, καθώς και μερικά από τα καλύτερά του ποιήματα, άριστοτεχνικά μεταφρασμένα από την φιλιήτρια Μπρωστά, σαν πρόλογος, δημοσιεύεται κι' άποσπασμα άπό την εισήγηση που έκαμε στή διάλεξη της ό καθηγήτης του Πανασιστηρίου κ. Ν. Ι. Λούβαρις. Το βιβλαράκι το βρισκεται στα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Γουστίνια, έλαβα με χαρά το γράμμα σου το άρχιμένο από το Σεπτέμβρη και τελεμαμένο το Νοέμβρη. Μά γιατί έτσι; Έλπίζω τώρα να μου γράφεις γρηγορότερα. Ώρατα το έπισπόδο σου με τον κ. καθηγητή και δείχης πραγματικώς πός τα Διαπλασούλα έτακκίνονται και στίς έκθέσεις και σ' ελα. Σε συγγαίρω που προδιόλοθης πέρου με άριστα κι' εδχραι οι τον 13ο βαθμό και φέτος.

Άπαντί, Μορφέα, στο γράμμα που μου έγραφε τον Οκτώβρη και μου έστειλες τον Δεκέμβρη. Φυσικά, στο μεταξύ, πολλά άπ' αυτά που λές πραγματοποιήθησαν. Π. χ. το έσοπαθώμα σου, που μου δικαιολογώται για την άργπορία του, κι' ή προκήρυξη του Διαγωνισμοδ προς σύνθεση Πνευματικών Ασκήσεων. Μόνο το Πένταβλο, έσκα της άπουσίας του κ. Φαίδωνος, αναβλήθηκε, άλλα δέν άργήσων κι' αυτό. Καιρω για τις προόδους σου στα γαλλικά, που είναι πραγματικώς μι' γλώσσα όχι άπλωε χρησίμη, άλλ' άπαραίτητη. Όσο για το βαθμό σου, το 19 και 21, που φάνεσαι ήσραρκετό. Φέτος να κοιτάζης μόνο μήπως τυχόν κατέβη. Αυτό θα ήταν το σωστό.

Έλαβα, Συριανέ, τη Συλλογή σου από τις πρώτες. Για τη συνδρομή σου έχεις καιρό άπου τέλη Δεκεμβρίου θα είσαι στήν Αθήνα, έρχομαι στο γραφείο μου και την πληρώνεις. Το κομμάτι σου «Παιδικά Κομμάτια» είναι ακόμα στα όπν κριών και θα παραμίνης λίγο. Το «Χριστουγεννιάτικο» το διάβασα, άλλα δέν με ικανοποίησε τόσο. Θα προτιμούσα εν' άλλο πιο ήπλο, πιο παιδικό, χωρίς στόμφο. Δέν γράφεις καρμιά δική σου παιδική χριστουγεννιάτικη έντύπωση;

Καιρω, Άγι, πός ή «τεμπελοπάθειά» σου δέν ήταν «οείας μορφής» — ήρατα τά λές — και πόσους και με έναγράφετε μετά ένα μήνα. Για τός αντίγραφές Άσκήσεων έκαμα ό,τι ήπερσε σ' άποτέλεσματα. Μόνο που δέν ήθερα πός είναι τόσο κολλοί — όκτω! — από το γράμμα σου

τό μάθαινο—και πώς στο διάστημα του χρόνου δημοσιεύθηκαν 18 αντιγραμμένες ασκήσεις. Όπως είπατε, κανένας από τους δικούς αυτούς δεν πήρε ούτε πρώτο ούτε δεύτερο Βραβείο.

Αιέν Αριστεύειν, ε θα πόσο σοφ ήρεσαν τα Νέα του 1940. Μόνο για τις εικόνες του «Γιάννη Κατσέρα» δάν έχεις δικαιο. Οι καλύτες φυλογραφίες είναι πολύ καλλιτεχνικώταρες από τις σύγχρονες ταυτογραφίες. Εκταρτήθηκαν γιατί γίνονταν με τό χέρι και φυσικό εκόσμησαν. Ετύχως οι περισσότερες εικόνες του «Γιάννη Κατσέρα» είναι φυλογραφίες κερμαμένες από τους ακμνήστους ζωγράφους Οικονόμου και Παρασκευά· άλλες μόνο είναι ταυτογραφίες—του πρώτου και του σημερινού φύλλου—κι' αυτές Ισα-Ισα δέν είναι τόσο καλές. Για την πρότασή σου τι να σοφ πώ; Έχω την ιδέα πως οι Διαγωνισμοί μου είναι πολύ άρκετοι και αν έκανα περισσότερους, θα παραφάρτενα τα παιδιά. Ψάτεσο χαίρω πολύ που έφέτος θα δράσης...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτή την εβδομάδα έλαβα μόνο δυό κομμάτια που θα τάνκέρω μαζί με της επομένης στο ρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έγκρίνεται, ούτε αναμένεται, αν δέν συνοδεύεται από το δικαίωμα, δρ. 10. Τα έγκριμένα ή αναμενόμενα ισχύουν δς την 30 Νοεμβρίου 1940. Όσα αναμενόμενα από Α. Ανάγκου σέ άγρία, και δακ από Κ. σέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Μπούλου κ. (ΜΚ), Στρατηγός Θήρων, ά. (ΔΚ). Δίστ, ά. (ΚΚ). Καπετάν Άγρας, ά. (Βρέστε μας). Καπετάν Νικηφόρος, ά. (Βρέστε μας). Έλληνική Σημαία, κ (ΕΠ). Άλκης Μύρας, ά. (ΓΑ). Αιθερία Μουσική κ. (γράφε μου καθαρά τό όνοματεπώνυμό σου και τή διεύθυνσί σου). Τριμπελάκος, ά. (ΤΤ). Άγας, ά. (ΠΑ).

Άνανεύσεις Ψευδώνυμων: Άινσάιν, ά. Αιέν Αριστεύειν, ά. Μορφός, ά. Θεομή Πατριώτισσα, κ. Αλιβελά, ά. Φελμάς, ά. Βασιλείης Σατηριανός, ά. Κόκκινος Γαΐδαρος, ά. Ρόδα τ' Άπριλί, ά.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Δύσαιοπελαγίτην (οι λύσεις δεκτές: εδχαριστώ) Νηρέα (εδχαριστώ πολύ για τό βραβείο και τό ποίημα, και τό δυό δείγματα της άγάπης σου· τό ποίημα δέν τό διάβασα ακόμα, αλλά τό έβαλα μαζί με τάλλα που έλαβα για τό Έξηντάχρονα, αν είναι καλό να δημοσιεύθ) Άγρίταν (τις λύσεις τις έλαβα, περιμένω τώρα και τις Άσκήσεις· εγνώρισες τον Λαδωνάτο; ήρατα ιδέα να παίξετε στο Γυμνάσιο τό Α της 'Γιάδης πιστεύω να πέτυχε στο ρόλο του Άχιλλέα, και σαν Θεσσαλός, άπόγονος του ήρωα) Άπόλλωνα του Μπαλβεντέρε (άκμή δεν ήρίσθηκα ή ήμέρα του εορτασμού· τό Πένταθλο δέν ήργήση· Μ. Μυστικά έστειλα· για τό φύλλα κόμμε λίγη όπορονή είναι παλαιά και δέν βρήθηκαν ακόμα) Ααΐδη Μπρόνι (οι Άσκήσεις γράφονται όχι σέ χωριστές κόλλες, αλλά σέ τετράδιο από 3-4 ραμμένες μαζί, μ' εζώφολλο· κι' ή μιά Άσκησις ακολουθεί την Άλλη· δέν είναι δηλ. άνάγκη να γράφονται σέ μιά σελίδα οι Δεξιγροφι, σέ Άλλη οι Συλλαβογράφοι και καθεής) Σωτήριαν Φαλαγγίη (πολύ με αγαπήνεις τό άποχαιρετιστήριό σου· εδχαριστώ που δά με θυμάσαι πάντα και θα

με συσταίνεις) Ζαυνοθινή Βαρκούλα, Ίσωνα κτλ. κτλ. Είς δσας επιστολές έλαβα μετά την 5 Δεκεμβρίου δταντήσω στο ερχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 29ου Διαγωνισμού Λόσων, Αι λύσεις του φύλλου του τούτου δεκται μέχρι της 9 Φεβρουαρίου 1940.

8. Στοιχειοτονόγραφος
Ποιός μπορεί ποτέ να κάμη
Τό ψηλό βουνό ποτάμι;
Κι' όμως, κόρη του τό κεφάλι
Και κατέβασ τον τόνο
Και να πάη στην Άσία,
Θά τό ιδής μ' αυτό και μόνο
Ηλέκτρα

9. Αναγραμματισμός
Οι κωφές με φορούσε,
Μά κι' οι κούφους έπίσης·
Άν με αναγραμματίσης,
Μές σ' αυτό τά κατοικήσης.
Σίφοντας

10. Αίνιγμα
Τόχστε φάσι δλοι σας,
Έγώ—μπορώ να τ' ήρμιστώ.
Κι' όμως αυτό δέν τρώγεται
Ούτε άμύ, ούτε βραστό.
Ηλέκτρα

11. Σίγμα
+++++=Μοίρα.
+*+*+=Ένδοξος ζωγράφος.
+*+*+=Άρχαία πόλις.
+*+*+=Θεός της Αιγυπτίαν.
+*+*+=Χρυσόκοιτο έπίσημα.
+*+*+=Μέλος του σώματος.
+*+*+=Χώρα τή Μ. Άσίας.
+*+*+=Άρχαίος τύραννος.
+++++=Ποιός της Περούσις.
Οι σταυροί διαγωνίως: Άρχαίος μουσικός, πρόσωπον της Γροαφής.
Σίφοντας

12. Κρυπτογραφίον
123456789=Ρωμαίος αυτ' φάτωρ.
2751129 =Έρως της Τροίας.
382585 =Έυλιαν άγ Άμα.
4689 =Χροική διαιρέσις.
546689 =Ποταμός της Έλλάδος.
6214979 =Ποταμός της Άγγλιας.
7967272 =Πόλις της Εβρούσις.
8389 =Υγρόν.
9721 =Κράτος της Άσίας.
Σεληνώτικος Ώρξων

18. Έπιγραφή
Ο Ο Β Α Ε Α Σ Ο Τ Φ Ε
Η Ι Σ Ι Ζ Τ Ι Κ Ν Α Τ Ι
Ζητείται ή άνάγκωσις.
Ηλέκτρα

14-18. Μαγικό Γράμμα
Τη άνταλλαγή ενός γράμματος εις εκάστην των κάτωθι λέξεων, δι' ενός άλλου πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν μετά ή άνευ άναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:
Τάφος, σάλος, άτιμός, έριον, ράνος.
Σεληνώτικος Ώρξων

19. Άκροστιχίς εε αντιθέτων
Τά άρχικά των αντιθέτων των κάτωθι ζητούμένων λέξεων άποτελοΰν άρχαίον φιλόσοφον:
Μόνιμος, φλύδαρος, μοχθηρός, δειλός, άσρος, θύελλα.
Σίφοντας

20. Έπιποσώφωρον
ο - οο - αι - αι - εει.
Ηλέκτρα

21. Γρίφος
(Μ μύς)
(ατή στή)
φόρος.
Σίφοντας

ΛΥΣΕΙΣ των Πεντρ. Άσκήσεων του φύλλ. 39

475. Παταγονία (κά. τά, γωνία).— 476. Φάβιος-βίος.— 477. Νύσσα-νήσσα.— 478. Το στόμα, ή γλώσσα, τά δόντια.— 479. Θ Ω Σ 480. ΑΔΙΑΚ.— Θ Ε Ο Σ ΜΩΝ (Λα- Θ Ε Τ Ι Σ κωνία, Ίωάν- Θ Ε Σ Π Ι Σ νινα, κίμων.— Θ Ε Ο Γ Ν Ι Σ λία, Μίλων, Θ Ρ Ι Α Μ Β Ο Σ άα, Νίκων).— Θ Ε Ρ Μ Α Τ Ι Κ Ο Σ — 481. 485. Θ Ο Υ Κ Υ Δ Ι Α Η Σ Τό πτερωτόν είναι τό Μ, ή νήσος ΜΗΑΟΣ: Μάριος, ΗΜέρος, ΛαΜία, ΌλυΜπος, ΣολοΜών).— 486. ΓΑΛΛΙΑ (Γρογός, Άρκατος, Λιγνός, Λύπη, Άλσος, Άφρων).— 487. Οι κούφοι σέ μενετοί.— 488. Άκουφένται δ γρίφος ως δημοσιευθείς λανθασμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Από 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με άπό 2 από 3 έως 6, τό ελάχιστον τίμημα. Ήσαν τών 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξη με 1 λέξη δέ στοιχία δρ. 1 και με κεφαλαία δρ. 1, 50. Ό γωριστός στοιχός δρ. 5. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τό διπλά. Η προπληρωμή είναι άπαραίτητη.
[Μ' 14]

Αποτελέσματα διαγωνισμώ μας: Καρτών: Γαλακτομάτα, Νέα Άγριοκόριτσος. Φιλολογικών: Γλυκιά Άνάμνησις, Αιθήρ—Μυστικά: Μόρια Φλώρη, Γλυκιά Άνάμνησις.— Άσκήσεων: ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ
[Μ' 15]

Διαπλασκόσμοι, άλληλογραφεί, άνταλλάσσοι Μ. Μυστικά, ιδιαιτέρως Νηρέα. Δίχης: [ΛΘ'—340]. Άλκης Μύρας
[Μ' 16]

Εισερχόμενοι εις τό νέον έτος της «Διαπλασκόσμο» γαιρετάτομα φιλικά δλους-ές με μερικές κανονίς: Σίφοντας = Σπαρτόπουλος, Β. Δελακόρτσος = Φουσσάρας, Κορίτσι της Έλλάδος = Ψαραδίτη. Σουήλβατα γ
Καπετάν Άγρας, Έλληνική Σημαία Καπετάν Νικηφόρος
[Μ' 17]

Διαπλασκόσμοι, άνταλλάσσοι τετραδιάκια και φωτογραφίες τούτων. Στελλίς. Δίχους: Ίωάννη Μελέτητη, Η. Π. Γεργαυού—Πολωνίς, Θεσσαλονίκην. Σκυριανόπουλο. Διαβες ; ; ; Τσάρος

Κυκλοφορεί αυτές τις ήμέρες ένα χαριτωμένο, εικονογραφημένο βιβλιαράκι για μικρά παιδιά με τόν τίτλο:
"Ο ΝΤΙΚ ΚΥ' Ο ΜΠΙΚ ΤΑ ΔΥΟ ΣΚΥΛΙΑΚΙΑ
ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΚΑΛΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ., — —
Κείμενο Φωκ. Κώνστα
Σκίτσα Χρηστίνας Μακρή
ΔΡΑΧ. 30